

การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร*

IMPLEMENTING THE INTEGRATED TOURISM STRATEGY OF SAMUT SAKHON PROVINCE

คชา สอทอง¹ วรเดช จันทรศร², เพ็ญศรี ฉิรินัง³ และ วิวัฒน์ หมั่นการ⁴
Kachar Sorthong¹ Voradej Chandarasorn² Pensri Chirinang³ and Wiphat ManKan⁴
¹⁻⁴มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

¹⁻⁴Rattanakosin College of Innovation Management, Rajamangala University of Technology, Thailand
Corresponding Author's Email: Kachar_sor99@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร และ (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร การวิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 4 ตำบล ในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ประกอบด้วย ตำบลมหาชัย ตำบลพันท้ายนรสิงห์ ตำบลท่าฉลอม และตำบลบางหญ้าแพรก กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของยามานะ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 399 คน และทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์สัมพัทธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ได้แก่ การบริหารจัดการและการวางแผน (X1) การมีส่วนร่วมของชุมชน (X2) และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) ปัจจัยเหล่านี้สามารถพยากรณ์ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวได้ร้อยละ 67.9 โดยมีสมการการพยากรณ์ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y_β) เป็นดังนี้ คือ $Y_{\beta} = .293(X1) + .195(X2) + .451(X4)$

คำสำคัญ: การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์, ประสิทธิผล, การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

* Received 20 April 2025; Revised 2 May 2025; Accepted 20 May 2025

Abstract

This research aims (1) to examine the effectiveness of implementing an integrated tourism strategy in Samut Sakhon Province and (2) to identify factors influencing the effectiveness of this strategy. The research uses quantitative research methods. The sample group used in the study included people living in 4 tourist areas in Mueang Samut Sakhon District, Samut Sakhon Province, including Mahachai Sub-district, Pantai Norsingh Sub-district, Tha Chalom Sub-district, and Bang Ya Prak Sub-district. The sample size was determined using Yamane's table at the 95% confidence level; a sample of 399 people was obtained, and the sample was selected using stratified random sampling. The data were analyzed using descriptive arithmetic, including frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation analysis, and multiple regression analyses were used to test the hypothesis.

The results reveal that (1) the overall effectiveness of implementing the tourism strategy was high, and (2) factors affecting this effectiveness include management and planning (X1), community participation (X2), and infrastructure and facility development (X4). These factors account for 67.9% of the variance in the effectiveness of the tourism strategy, with the prediction equation for strategy effectiveness (Y_{β}) as follows: $Y_{\beta} = .293(X1) + .195(X2) + .451(X4)$.

Keywords: Strategy implementation, Effectiveness, Integrated Tourism

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ โดยเกิดผลกระทบด้านบวกที่สำคัญ คือ รายได้จากเงินตราต่างประเทศ การส่งเสริมรายได้ของรัฐ การสร้างงาน การสร้างโอกาสทางธุรกิจ การนำเข้าร่วมไปถึงการส่งออกสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ และสามารถกระตุ้นการลงทุนส่งผลให้เกิดการเติบโตทางการเงินในระบบเศรษฐกิจต่างๆ (สมชาย วิริยะรัตน์, 2560)

ที่ผ่านมาประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว โดยจัดทำแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติได้กำหนดเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะ 20 ปี ซึ่งมีแผนงานย่อย 6 แผนงาน ประกอบด้วย 1) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม 2) การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ 3) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย 4) การท่องเที่ยวสำราญ



ทางน้ำ 5) การท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค และ 6) การพัฒนาระบบนิเวศการท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายของแผน 3 ประการ ดังนี้ คือ 1) ผลผลิตภัณฑมวลรวมในประเทศด้านการท่องเที่ยวต่อผลผลิตภัณฑมวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น 2) รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรองเพิ่มขึ้น และ 3) ความสามารถทางการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยดีขึ้น โดยในปี 2565 การท่องเที่ยวของไทยสามารถสร้างรายได้กว่า 2.75 ล้านล้านบาท และมีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว (Travel & Tourism Competitiveness Index) อยู่ในอันดับที่ 34 จาก 136 ประเทศ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมาของไทยสามารถเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2566) อย่างไรก็ตาม สภาวะการณ์ของโลกและโลกาภิวัตน์ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยต้องมีการปรับตัว และวางแผนการพัฒนาตามกระแสโลกที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เพื่อรักษาและพัฒนาขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวของประเทศ

จังหวัดสมุทรสาครเป็นอีกหนึ่งเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านการท่องเที่ยว ตามประเด็นยุทธศาสตร์การเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรอง ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าว จังหวัดสมุทรสาครจึงได้มีจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดที่มีการกำหนดยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวไว้ 3 ประเด็น คือ 1) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติและเชิงประวัติศาสตร์ให้สอดคล้องกับความสามารถและศักยภาพของจังหวัด 2) การส่งเสริมการลงทุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภาคการท่องเที่ยว และ 3) การพัฒนาขีดความสามารถของการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งรายได้หลักของจังหวัด โดยได้จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อเป็นกรอบ ทิศทาง และเป้าหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติโดยการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (กลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัดสมุทรสาคร, 2565)

อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่ผ่านมา พบว่า ผู้บริหารในระดับท้องถิ่นยังขาดความรู้ความเข้าใจในด้านการท่องเที่ยว ประกอบกับระบบการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการที่เน้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นศูนย์กลางการบริหาร แต่ความเป็นจริงมิได้มอบอำนาจและงบประมาณในการบริหารให้เพียงพอ จึงทำให้การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวขาดประสิทธิภาพและไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นอกจากนี้การขาดเครือข่ายของชุมชนในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม และการดำเนินการของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวซึ่งเป็นไปแบบเชิงรับมากกว่ารุก ขาดความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และภาคเอกชนรวมทั้งภาคประชาชน (สุนทร วัฒนาพร, 2555) จึงมีแนวโน้มว่าขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะลดต่ำลงในอนาคต

จากข้อมูลด้านเหตุผลและประเด็นปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำเรื่องการศึกษาเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร โดย

คาดหวังว่าผลการวิจัยหรือข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางแก่หน่วยงานและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นกลไกในการสร้างรายได้และพัฒนาความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปร ประกอบด้วย 1) ตัวแปรอิสระ ซึ่งเป็นปัจจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว (X) 4 ปัจจัย ได้แก่ การบริหารจัดการและการวางแผน (X1) การส่งเสริมการตลาดและการสื่อสาร (X2) การมีส่วนร่วมของชุมชน (X3) และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) และ 2) ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร โดยกำหนดสมมติฐานแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไว้ 4 สมมติฐานดังนี้

H_1 : การบริหารจัดการและการวางแผนส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

H_2 : การส่งเสริมการตลาดและการสื่อสารส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

H_3 : การมีส่วนร่วมของชุมชนส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

H_4 : การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้การวิธีการเชิงปริมาณ (Quantitative methods) โดยใช้แบบสอบถามในรวบรวมข้อมูล เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีการดำเนินการวิจัยดังนี้



1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ท่องเที่ยว 4 ตำบล ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร รวมจำนวน 120,310 คน ประกอบด้วย ตำบลมหาชัย (45,513 คน) ตำบลพันท้ายนรสิงห์ (41,090 คน) ตำบลท่าฉลอม (7,765 คน) และตำบลบางหญ้าแพรก (25,942 คน) (กลุ่มยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด, 2565)

ขนาดกลุ่มตัวอย่างกำหนดโดยใช้ตารางของยามานะ (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 399 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยจำแนกประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามตำบลของแหล่งท่องเที่ยวและกำหนดตัวอย่างในแต่ละตำบลของแหล่งท่องเที่ยวตามสัดส่วน จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในแต่ละตำบลด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ตามจำนวนที่กำหนดสัดส่วนไว้ โดยจำนวนกลุ่มตัวอย่างของตำบลมหาชัย ตำบลพันท้ายนรสิงห์ ตำบลท่าฉลอม และตำบลบางหญ้าแพรก คือ 151, 136, 26, และ 86 คน ตามลำดับ

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดการวิจัย แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม และระดับการศึกษา

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการและการวางแผน ด้านการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสาร ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน และด้านการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน

ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการเติบโตของนักท่องเที่ยว ด้านรายได้จากการท่องเที่ยว ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และด้านการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม

ข้อคำถามในส่วนที่ 1 เป็นแบบของเช็คลิสต์ ส่วนข้อคำถามในส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) โดยมีมาตราวัด 5 ระดับ (Five-point scale)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถาม ถูกตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ในการประเมินดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) (Hambleton, 1984) โดยมีเกณฑ์ค่า IOC มากกว่า 0.6 ($IOC > .60$) ถือว่าข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผ่านเกณฑ์การประเมิน จากนั้น ตรวจสอบความเชื่อมั่นโดยการหาค่า Cronbach's Alpha Coefficient (Cronbach,

1951) ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่าค่าดัชนี IOC สำหรับข้อคำถามทั้งหมดในแบบสอบถามมากกว่า 0.80 และความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ที่ 0.96

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยในการสำรวจเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 399 คน โดยทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) ผ่าน Google Form และการเก็บรวบรวมด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามครบถ้วนสำหรับการวิเคราะห์ (399 ราย) ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยมีวิธีการ ขั้นตอน และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วย

1. สถิติเชิงพรรณนา ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และระดับของปัจจัยและประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ สถิติที่ใช้ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยและประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

3. การวิเคราะห์การถดถอย ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อตรวจสอบผลกระทบของปัจจัยต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัย

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 399 คน จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา พบว่า เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 53.9) อายุมากกว่า 50 ปี ขึ้นไป (ร้อยละ 36.3) และจบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 55.4)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์โดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.67, $S.D.$ = 0.92) ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (\bar{X} = 3.74, $S.D.$ = 0.86) รองลงมาคือ ด้านการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม (\bar{X} = 3.71, $S.D.$ = 0.96) ด้านการเติบโตของนักท่องเที่ยว (\bar{X} = 3.65, $S.D.$ = 0.92) และด้านรายได้จากการท่องเที่ยว (\bar{X} = 3.57, $S.D.$ = 0.87) ตามลำดับ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์โดยรวม

| ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) | \bar{X} | S.D. | ระดับความคิดเห็น |
|--|-----------|------|------------------|
| ด้านการเติบโตของนักท่องเที่ยว (Y1) | 3.65 | 0.92 | มาก |
| ด้านรายได้จากการท่องเที่ยว (Y2) | 3.57 | 0.87 | มาก |
| ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Y3) | 3.74 | 0.86 | มาก |
| ด้านการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม (Y4) | 3.71 | 0.96 | มาก |
| รวม | 3.67 | 0.83 | มาก |

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ตัวแปรปัจจัย ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการและการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสาร และด้านการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์

| ตัวแปร | \bar{X} | S.D. | X1 | X2 | X3 | X4 |
|--|-----------|------|-------|-------|-------|-------|
| การบริหารจัดการและการวางแผน (X1) | 3.66 | 0.89 | | | | |
| การมีส่วนร่วมของชุมชน (X2) | 3.97 | 0.88 | .692* | | | |
| การส่งเสริมการตลาดและการสื่อสาร (X3) | 4.01 | 0.91 | .572* | .781* | | |
| การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) | 3.95 | 0.89 | .605* | .654* | .602* | |
| ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) | 3.67 | 0.83 | .701* | .693* | .576* | .756* |

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ผลกระทบของตัวแปรปัจจัยต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในการศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อวิเคราะห์การส่งผลของตัวแปรปัจจัย ทั้ง 4 ด้าน (ตัวแปรอิสระ) ต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (ตัวแปรตาม) ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

| ตัวแปรปัจจัย | B | S.E. | β | t | VIF |
|--|------|------|---------|----------|-------|
| การบริหารจัดการและการวางแผน (X1) | .274 | .038 | .293 | 7.159** | 2.080 |
| การมีส่วนร่วมของชุมชน (X2) | .184 | .041 | .195 | 4.518** | 2.303 |
| การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) | .422 | .037 | .451 | 11.548** | 1.896 |
| $R^2 = .682, \text{Adj. } R^2 = .679, SE = .469 (F\text{-stat} = 281.874, p\text{-value} = .000), N = 399$ | | | | | |

ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ตัวแปรปัจจัย ประกอบด้วย การบริหารจัดการและการวางแผน (X1) การมีส่วนร่วมของชุมชน (X2) และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) ได้ร้อยละ 67.9 (Adj. $R^2 = .679$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F\text{-stat} = 281.874, p\text{-value} = .000$) สมการพยากรณ์ประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ ($Y\beta$) เป็นดังนี้ คือ $Y\beta = .293(X1) + .195(X2) + .451(X4)$

ข้อมูลในตารางที่ 3 แสดงให้เห็นผลการทดสอบสมมติฐาน ($H_1 - H_4$) ซึ่งสรุปได้ว่า มีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้ คือ

H_1 : ปัจจัยด้านการบริหารจัดการและการวางแผน (X1) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .293 ($\beta = .293$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_2 : ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน (X2) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .195 ($\beta = .195$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

H_4 : การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน (X4) ส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .451 ($\beta = .451$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาครนั้นเกิดประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงทั้งในภาพรวมและในแต่ละด้าน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การ



ท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาครมีประสิทธิภาพและเกิดผลดี ปัจจัยเหล่านี้ รวมถึงการขับเคลื่อนจากภาครัฐและภาคเอกชนที่ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในหลายด้านที่สำคัญ คือ (1) ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีการบริการลูกค้าในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Service Quality Theory) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับคุณภาพของบริการที่ได้รับและการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการท่องเที่ยว (Parasuraman et al., 1988) (2) การพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีการพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Sustainability Theory) ที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (Bramwell & Sharman, 1999) และ (3) การเติบโตของนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการบริหารการท่องเที่ยว (Tourism Management Theory) ที่ได้ให้แนวคิดไว้ว่า การจัดการและการวางแผนการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การเติบโตของนักท่องเที่ยวในพื้นที่เป็นไปอย่างยั่งยืน (Mazanec et al., 2007)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร การอภิปรายที่สนับสนุนปัจจัยเหล่านี้มีดังต่อไปนี้

1) การบริหารจัดการและการวางแผน การบริหารจัดการและการวางแผนส่งผลดีกับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร เนื่องจากการบริหารจัดการและการวางแผน เช่น การวางแผนยุทธศาสตร์ การจัดการทรัพยากร การบริหารโครงการ มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร สอดคล้องกับงานวิจัยของราชฤทธิ์ พูนผล (2560) ที่ศึกษาการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว พบว่า การบริหารจัดการ และการวางแผนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานในภาคการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่การแข่งขันในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความซับซ้อน และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา งานวิจัยหลายชิ้นได้ชี้ให้เห็นว่า การมีแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน และการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพช่วยเพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จของโครงการท่องเที่ยว เช่น การวิจัยของบุญเลิศ สายคำ (2561) ที่ศึกษาการบริหารโครงการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเป็นกุญแจสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสม การจัดการเวลา และการปรับตัวตามสถานการณ์มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ การวิจัยของสมจิตร จงเจริญสุข (2559) ที่ศึกษาการจัดการทรัพยากรในการท่องเที่ยว พบว่า การบริหารจัดการโครงการที่ดีสามารถช่วยลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงานและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ตัวอย่างเช่น การพัฒนาท่าเรือ การปรับปรุงเส้นทางคมนาคมในจังหวัด

สมุทรสาคร เป็นการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ช่วยให้การท่องเที่ยวสะดวกสบายและปลอดภัยมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากขึ้นและเกิดการท่องเที่ยวซ้ำ นอกจากนี้งานวิจัยของ Morrison, J. (2009) ที่ศึกษาสภาพแวดล้อมทางธุรกิจระหว่างประเทศ: ตลาดโลก และท้องถิ่นในโลกที่เปลี่ยนแปลง พบว่า การวางแผนที่ดีต้องรวมถึงการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน และภายนอก การระบุโอกาสและอุปสรรคทางการตลาดรวมถึงการกำหนดกลยุทธ์ที่สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยเหล่านั้นได้ การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่รอบคอบจึงสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจน

2) การมีส่วนร่วมของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชนส่งผลดีกับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร เนื่องจากการมีส่วนร่วมของชุมชน เช่น การมีส่วนร่วมของประชาชน การสนับสนุนจากชุมชน ความร่วมมือกับองค์กรท้องถิ่น มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร สอดคล้องกับงานวิจัยของ งานวิจัยของกิตติคุณ ธรรมมาศ (2561) ที่ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้รับการยอมรับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความยั่งยืนและประสิทธิผลของการดำเนินงานในภาคการท่องเที่ยว การที่ชุมชนเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและวางแผนต่าง ๆ จะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่น และตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง เช่นเดียวกับการศึกษาโดยปริญญา อุตสาหกิจ. (2562) ที่ศึกษาผลกระทบของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยว พบว่า การที่ชุมชนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการวางแผน และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการทำให้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวสามารถพัฒนาตามศักยภาพ และข้อจำกัดของพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม การมีส่วนร่วมนี้ทำให้เกิดความยั่งยืนในระยะยาว เนื่องจากชุมชนมีความรับผิดชอบในการดูแลรักษาทรัพยากรท้องถิ่นและเป็นตัวแปรสำคัญในการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นอกจากนื่องานวิจัยของกิตติคุณ ธรรมมาศ (2561) เรื่องที่ศึกษาที่ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยเพิ่มความสำเร็จของโครงการท่องเที่ยว เนื่องจากชุมชนเป็นผู้ที่เข้าใจทรัพยากรท้องถิ่น และวัฒนธรรมของพื้นที่ได้ดีที่สุด ดังนั้นการที่ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ จะช่วยให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม และตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น

3) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานส่งผลดีกับประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร เนื่องจากการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับ



นักท่องเที่ยว การรักษาความสะอาด และปลอดภัย มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร สอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย วิริยะรัตน์ (2560) ที่ศึกษาการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานในการท่องเที่ยว พบว่า การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบโดยตรงต่อความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ การมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีและโครงสร้างพื้นฐานที่ครบครันช่วยสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว เพิ่มความสะดวกสบายและปลอดภัย ซึ่งมีผลเชิงบวกต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทาง การท่องเที่ยวที่สะดวก และมีความปลอดภัยย่อมเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการท่องเที่ยวซ้ำ และสร้างความยั่งยืนต่อเศรษฐกิจของท้องถิ่น ซึ่งสนับสนุนโดยการศึกษาของศิริพร ชัยมงคล (2561) ที่ศึกษาเส้นทางการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว พบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำสาธารณะ สถานที่พักผ่อน และบริการทางการแพทย์ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้โครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน การคมนาคมสาธารณะ สนามบิน และท่าเรือ ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้สะดวกสบายและปลอดภัยยิ่งขึ้น

โดยสรุป ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้งสี่ประการที่นำมาศึกษาต่างก็มีบทบาทสำคัญที่มีผลต่อประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร โดยเฉพาะปัจจัยด้านการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน การบริหารจัดการและการวางแผน และการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่วนการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสารอาจจะส่งผลค่อนข้างน้อย เนื่องจากยังมีความท้าทายอีกบางส่วนที่ต้องได้รับการแก้ไข ดังนั้น การบริหารจัดการที่ดีและการวางแผนที่ชัดเจน การมีส่วนร่วมของชุมชน การส่งเสริมการตลาดที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ตอบสนองทุกกลุ่มนักท่องเที่ยว จึงเป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มประสิทธิผลของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัด

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง “การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร” พบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิผล ได้แก่ การบริหารจัดการและการวางแผน การมีส่วนร่วมของชุมชน และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งมุ่งเน้นการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรองและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะต่อไปนี้จะถูกนำเสนอเพื่อบูรณาการแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครและเมืองรองอื่น ๆ เข้ากับเป้าหมายของชาติ ดังนี้

1. ข้อเสนอเชิงนโยบายระดับชาติ สำหรับหน่วยงานภาครัฐ

1.1 ส่งเสริมการบริหารจัดการและวางแผนการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาควรพัฒนาระบบบริหารจัดการการท่องเที่ยวระดับชาติที่เชื่อมโยงหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และชุมชน โดยจัดตั้ง “คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวเมืองรอง” เพื่อกำหนดแผนปฏิบัติการร่วมกันและติดตามผลอย่างเป็นระบบ รวมถึงสร้างแพลตฟอร์มข้อมูลกลางสำหรับการวางแผนและประสานงานระหว่างหน่วยงาน โดยมีหน่วยงานสนับสนุน: ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กรมการปกครองท้องถิ่น และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (อปท.)

1.2 เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ควรสร้างนโยบายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนผ่านการจัดตั้ง “กองทุนพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน” เพื่อสนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม รวมถึงจัดอบรมทักษะการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้กับเยาวชนและผู้นำชุมชน โดยมี ททท. กระทรวงวัฒนธรรม และ อปท. เป็นหน่วยงานสนับสนุน

1.3 พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่ครอบคลุม

กระทรวงคมนาคมควรออกนโยบายและจัดสรรงบประมาณต่อเนื่องสำหรับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวในเมืองรอง เช่น การปรับปรุงถนน สถานีที่พักผ่อน และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย (เช่น ผู้พิการ ผู้สูงอายุ) รวมถึงกำหนดมาตรฐานสากลสำหรับโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยว โดยมี กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ททท. และ อปท. เป็นหน่วยงานสนับสนุน

1.4 ยกระดับการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสารด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ควรพัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัลระดับชาติสำหรับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเมืองรอง โดยใช้เทคโนโลยี เช่น การท่องเที่ยวเสมือนจริง (Virtual Tourism) และปัญญาประดิษฐ์ (AI) เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว รวมถึงส่งเสริมการตลาดที่เน้นนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยมีกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม และ อปท. เป็นหน่วยงานสนับสนุน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับภาคเอกชน

2.1 บริหารจัดการและวางแผน วางแผนกลยุทธ์ระยะยาวที่ยืดหยุ่น ปรับตัวตามตลาด ร่วมมือกับภาครัฐพัฒนาสินค้าท่องเที่ยว และนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริการ (เช่น ระบบจองออนไลน์)

2.2 พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน ลงทุนพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมที่รองรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม (เช่น ห้องพักรับสำหรับผู้พิการ/ผู้สูงอายุ, เส้นทางท่องเที่ยวที่ไม่ซับซ้อน)

3. ข้อเสนอแนะสำหรับวิจัยครั้งต่อไป

- 3.1 ศึกษาผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 3.2 ประเมินผลกระทบระยะยาวของการท่องเที่ยวต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม
- 3.3 ศึกษาแนวทางเพิ่มการมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ในการพัฒนาการท่องเที่ยว

เอกสารอ้างอิง

- กิตติคุณ ธรรมมาศ. (2561). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว. วารสารการ
พัฒนา, 9(1), 22-35.
- กลุ่มยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด. (2565). ยุทธศาสตร์จังหวัดสมุทรสาครระยะ 20 ปี.
สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร.
- บุญเลิศ สายคำ. (2561). การบริหารโครงการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารการ
จัดการการท่องเที่ยว, 9(1), 23-36.
- ปริญญา อุตสาหกิจ. (2562). ผลกระทบของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยว. วารสาร
การวิจัยการท่องเที่ยว 10(2), 47-58.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2566). แผนยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว ฉบับที่ 3 พ.ศ.
2566–2570. <https://secretary.mots.go.th/category/60>
- ราชฤทธิ์ พูนผล. (2560). การวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว. วารสารการบริหารจัดการ,
8(2), 45-56.
- ศิริพร ชัยมงคล. (2561). เส้นทางท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว. วารสาร
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, 7(2), 27-38.
- สมจิตร จงเจริญสุข. (2559). การจัดการทรัพยากรในการท่องเที่ยว. วารสารการท่องเที่ยว,
7(1), 32-44.
- สมชาย วิริยะรัตน์. (2560). การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานในการ
ท่องเที่ยว. วารสารการท่องเที่ยวและโรงแรม, 8(1), 41-53.
- สุนทร วัฒนาพร. (2555). การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัด
สมุทรสาคร. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- Bramwell, B., & Sharman, A. (1999). Collaboration in local tourism policy making.
Annals of Tourism Research. University of Michigan Press.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests.
Psychometrika, 16(3), 297-334.
- Hambleton, R. K. (1984). Validating the test scores. In R. A. Berk. (Ed). A guide to
criterion-referenced test construction. (199–223). Baltimore and London:
The Johns Hopkins University Press.



- Mazanec J. A., Wöber, K., & Zins A. H. (2007). Tourism Destination Competitiveness: From Definition to Explanation? *Journal of Travel Research*. 46(1). <https://doi.org/10.1177/0047287507302389>
- Morrison, J. (2009). *International Business Environment: Global and Local Marketplaces in a Changing World* (2nd ed.). Palgrave Macmillan.
- Parasuraman, A., Zeithaml, V.A. and Berry, L.L. (1988) SERVQUAL A Multiple-Item Scale for Measuring Consumer Perceptions of Service Quality. *Journal of Retailing*, 64, 12-40.
- Yamane, Taro. (1973). *Statistics an introductory analysis*. New York: Harper & Row.